

LACKFI JÁNOS

FELHŐROLLER ÉS DUNA-BÁLNA

MESÉK
ÉLETRŐL ÉS
BIZTONSÁGRÓL

Lackfi János
FELHŐROLLER ÉS DUNA-BÁLNA
Mesék életről és biztonságról

Illusztrációk: Kiss Maja

A mesekönyv
létrejöttében közreműködtek:
Ábrahám Zsolt, Farkas Ramón,
Jeney Attila, dr. Juhász Istvánné,
Zemlényné Hortobágyi Katalin

Megjelent a
Magyar Biztosítók Szövetsége
kiadásában
1062 Budapest, Andrássy út 93.
Felelős kiadó:
dr. Kerékyártó Csaba, főtktár

Budapest, 2026

KEDVES GYEREKEK, TISZTELT ANYUKÁK, APUKÁK,
NAGYMAMÁK ÉS NAGYPAPÁK, DÉDIK!

Jó szívvel ajánlom figyelmetekbe (a felnőttek utólagos engedelmével tegező módon) a következő meséket. Miért? Mert magam is elolvastam elejétől a végéig, fejezetről fejezetre, sorról sorra, betűről betűre. Nem tudtam letenni, mert mindvégig érdekesnek találtam.

Harminchét évet szolgáltam a rendőrség állományában, első napjától az utolsóig a közlekedésrendészetben. Minden nap hozott valami meglepetést, amiről azt gondoltam, hogy ez nem történhet meg. Megtörtént...

Mit tehetünk a közlekedésben (a gyermekeinkért is)? Először is, nem keressük a bajt. Megtanuljuk a közlekedés szabályait, használjuk is azokat. Nem vállalunk felesleges kockázatot. Előzékenyek vagyunk. Sőt, arra is készen állunk, hogy ha mások hibáznak, nekünk kell helyettük is, helyesen és gyorsan reagálnunk.

Tisztelt Felnőttek, kérem ne felejtsek el, a gyerekek nincsenek mindig a szemünk előtt, nem tudunk rájuk minden pillanatban vigyázni. Amikor nem látjuk őket, akkor is úgy fognak viselkedni, ahogy tőlünk, felnőttektől látták, tanulták.

Mutassunk jó példát, most azzal, hogy ezeket a meséket felolvassuk...

Óberling József, ezredes, az ORFK-OBV volt ügyvezető elnöke

TARTALOM

GARIBALDI MACSKÁJA	4
SZERVUSZ, VÍZIBUSZ!	7
APRÓCSKA ÉLET	10
MACSKAZENE	13
ÚSZIK AZ EGÉSZ HÁZ	16
CSEPPKŐBARLANG A GARIBALDI UTCÁBAN	19
CSODAROLLER ÉS FELHŐSISAK	22
ERVIN BÁCSI TÖBBMILLIÓ ÉVES	26
HALÁSZLÉ DUNA-BÁLNÁBÓL	30
A JÓSZÍVŰSÉG BICIKLIJE	33
ETELKA NÉNI KÜTYÜORSZÁGBAN	36
90 ÉVES KISFIÚ	38

MARI GARIBALDI MACSKÁJA

A játszóra indul Bálint és Hanna,
Turmix, a kutya, velük rohanna,
csak hogy hoppá, visszarántja őt a pórás:
Anyu irányít, ezt értsd meg, és jól jársz!
Ők mind a Garibaldi utcában laknak,
a Dunára néz itt minden egyes ablak,
Hanna azt hitte korábban, kiskorában,
mikor még sose járt iskolában,
hogy az utcát tényleg Maribaldinak hívják.

Jön ám Mari macska őfelsége mindjárt,
itt nyervog folyton az épületben,
így aztán nem is lehetetlen,
hogy az utcát róla elnevezzék,
bár Bálint nevet, hogy képtelenség.
– Hát Garibaldi egy régi forradalmár,
aki folyton éles karddal rohangál,
még nem tudja, hogy ez veszélyes,
magadat megvágni így esélyes,
Anyu is mindig mondja, aki késsel,
ollóval futkos, rosszul jár az eséssel!
Magadat megszuroid, és annyi,
pláne, ha nem vagy Garibaldi,
aki már azért rendes katona és felnőtt,
nem nézi nagybögőnek a felhőt.

Hanna és Bálint ezen kacagnak,
hiszen világos, mint a vakablak,
hogy a nagybögő cseppet se felhő,
akkor se, ha az égbe felnő,
és a felhő sem nagybögő-fajta,
tutira lehetetlen zenélni rajta.

A tetejébe még azon is nevetnek,
mert ez két nevetősfajta gyermek,
hogy mi a bánatért neveznének
el Mari macskáról egy utcát, kérlek!
Talán mert ő szaladgál itt a tetőkön?
Mert ő a király, az elemi ösztön?
Mert ő kerget galambokat vernyogva?
Mert az egereket is mindig megfogja?
Mert ha megfogta, elengedi őket?
S ha megunt, nem fogja meg többet?
Mert szunyókálni hever a bádogtetőre?
Mert kényesen prüsszög az esőre?
Mert a bogarakat pacsival pofozza?
Mert kényes manccsal ugrik a koszba?
Mert a lakók lábához dörgölőzik?
Mert előpattan, ha a vacsorát főzik?

Mert növényeket szaglász finnyásan?
Mert lépdel a dróton, nem érdekli az áram?
Mert mindenkié és senkié se?
Mert nagy szemmel bambul ránk igézve?

– Na de akkor lehetne Turmix utca –
kiabálja Bálint a játszóra futva.
Mert az utcát betölti lihegése,
orrában ott a járda szagtérképe,
meg is jelöl ügyesen minden sarkot,
hol sok kutyatárs pici megállót tartott,
illatokat azonosít be a levegőben,
ha megölelgetném, elszalad előlem,
felugrál rám, ha a csülke sáros,
fülében ott zakatol a város,
jól hall mindenféle zenét és lármát,
tetőről szürke galambok kurrogását,

csecsemősírást, nevetést és morgást,
kabátok alól fura gyomorkorgást,
villamos hangját, dudáló autókat,
hullámokat, ahogy locsogva fodrozódnak.

Apa szerint Turmix utca is lehetne,
Garibaldi úgyis ritkán jár erre,
leginkább soha, bár mit lehet azt tudni,
járt erre Petőfi költő, az sem nudli,
meg Kossuth, aki szintén forradalmár,
de inkább szóban, ami élesebb a kardnál.

Anyu szerint kár belegabalyodni,
lehetne Bundás, lehetne Bodri,
de sok idő eltelt Garibaldi óta,
gyerünk játszóra, kutyaftatába.

Hanna kérdezi táncolva, ugrálva:
– Garibaldinak volt-e kutyája?
Apa tudja, ha felelne nemmel,
azzal olyan nagyon sokat nem nyer,
hisz borítékolható egy újabb kérdés,
hogy macskája volt-e, s vajon pedigres,
vagy csak olyan fura keverék-zseboroszlán,
melyből odakinn ezernyi poroszkál.
– Nem tudom, egy katonának kutya-macska
nem túl szerencsés, mert hurcolhatja
táborról táborra, harctérről harctérre,
és az ágyúk meg bombák dübörgése
a szörgombócokat biztos zavarja,
nincsenek talán felkészülve arra.
– Apa, de te nem gondolsz szegényke
Garibaldira, amikor visszamegy estére
a táborba, és még csak egy árva macska
sem bújik hozzá, hogy megsimogassa?
– Igazad lehet, Hanna, ugyan kemény fickó
egy katona, de azért borzasztó
jól eshet neki, ha valahára
odasündörög a kutyája, macskája.
Hannám, a válasz íme a kérdésre:
Garibaldinak biztos volt házikedvence.

– Oké, az interneten keresd ki szépen
a nevüket azért mindenképpen!
Most megint Apánál pattog a labda,
a házi feladatot megkapta.

Anyu a kicsiknek azt kötözi lelkére,
ne tűnjenek el és ne másszanak égbe,
ne hajtsák túl gyorsan a hintát,
az űrbe ne repüljenek inkább,
fűbe, porba, sárba ne fetrengjen senki,
különben lehet új gatyókat venni.

- Apa már felmászhat a mászókára, a fára,
mondja Bálint – mert van életbiztosítása!
- Aha –, nevet Anya – le is eshet nyugodtan,
összeszedgetjük porcikáit a porban...

Nebet Apa is: – Biztosítást nem azért kell
kötni, hogy aztán ne éljünk ésszel!

Aki fejest ugrik a kemény betonba,
az a biztosító többé vissza nem hozza.

A biztosítás jól jön abban az esetben,
ha baj történik váratlan és véletlen.

Ha viszont a játszón kéz sem, láb sem tört,
megspórolhatunk pár fölösleges kört.

- Aj, de fárasztó éjjel-nappal vigyázni! –
grimaszol Bálint. Bánata gigászi.

A gyerek rendesen nem is szórakozhat,
a felügyelők mindig rája szólnak...

- Kicsim, mielőtt végleg kétségbe esnél,
tudd, hogy léteznek szörnyebb dolgok ennél,
mint jó anyád, csak annyit kérek éppen,
hogy a játszón ne örülj meg egészen!

SZERVUSZ, VÍZIBUSZ

Egy jókora citromsárga vízbusszal
az ember a Dunát simán átússza,
a kerék szárazon gurulhat először,
majd placcs, a zöldes vízre szörföl,
a keszegeknek vidáman köszönget,
körülötte vérmes cápák szöszölnek.

Na jó, a Dunában nincs is cápa,
csak csapdosás, sirályok szárnya,
és persze egy bálna, csillogó, hatalmas,
püffed a parton, mint irdatlan has,
mégsem víziállat, hanem nagy kőépítmény,
üvegpikkelyes tetőt kerekítvén,
tényleg mint partra huppant nagy hal,
tele bisztrókkal, boltokkal, izgalmakkal.

A Garibaldi utcában nincs ellenben
semmi bálna, se direkt, se véletlen.

A Duna-parton Apa, Bálint és Hanna
gyakran beszélget sétálgatva,
nézik az irdatlan vízmennyiséget,
találgatják, mit rejtenek a mélységek.

Suhanó kenusokat csodálnak,
a sódert, vasat meg gerendákat
szállító uszályok bajszos kapitányát,
ki komótosan tömögeti pipáját,
míg a hajón csíkos pólók száradnak,
autót, biciklit is a fedélzetre raktak.

Így bárhol érjenek is partot,
ő legurul a kocsijával majd ott,
és elintézi tennivalóit sorban,
kenyeret, uborkát, kolbászt vesz a boltban,
körömcsipeszt, hogy ne nőjön a körme,
nehogy még végül leérjen a földre,
fogkrémet is beszerez, hogy a pipája
ne fesse a fogsorát szép sárgára,
felad egy képeslapot a családnak,
lovasszoborral, amit jó, ha látnak.

Bálint aggódik, szerinte a mélyben
számtalan hajó pihenget réges-régen,
mert elég, ha egy kis lyuk támad rajta,
vízzel máris megtelik az alja,
és glugy-glugy, lemerül a bárka
a Duna titokzatos homályába.

Ha tudnak úszni az utasok, hát jobb, ha
kievickélnek csuromvizesen, vacogva.

Kapnak a parton valami takarókat,
amikbe jól bevackolódnak,
és onnan csodálják a hajó merülését,
alig látszik, el van tűnve végképp.

Apa szerint viszont ritkán történik meg,
hogy egy hajó hipp-hopp, a Dunába süllyed.

Minden vízijárművet kivonatnak a partra
megszerelgetik, profin karbantartva,
ha lyuk van rajta, biza befoltozzák,
festékkel mázolják és jól beolajozzák,
figyelnek rettentően a biztonságra,
a pitty-putty elmerülés ki van zárva,
s ha egy hajó mégis merül vagy megdől,
motorcsónakon száguld a vízirendőr,
segít, ahol tud, mindenkit megment,
soha nem hagyna Dunába veszni embert.
Ha meg egy üres bárka tűnne el a vízben,
kötöttek rá biztosítást, van, ki segítsen
új hajót vesz a tulajdonos, ennyi,
ha a régit nem lehet daruval kiemelni.

Betonlejtő van ám a Duna-parton,
hogy a busz a vízbe begurulhasson.
Többször látta már Bálint, Apa, Hanna,
s a kislány ilyenkor örömmel odarohanna,
ám mire odaér, a busz már a folyóban,
vagy csapzottan suhan a forgalomban.
Egyszer aztán sikerült hopp, elérni
a vízibuszt, mellette őszes férfi,
állt kezeslábasban, a cigijét szívta,
Bálint megijedt, mert hát a cigaretta
halált okoz, mondta a tanárnéni,
s ő igazán nem akarná végignézni,
amint a bácsi meghal a parton,
a dohány meg annyit se szól, hogy pardon!
A bácsi nem sértődött meg cseppet sem,
hurutosan felnevetett: – No, biza ebben
van igazság, próbálok is leszokni
a mocsok bagóról, de erős kis holmi,
nagyon tud kötődni hozzá az ember,
kiskomám, annyit mondok, te ne kezd el,
mert a füstölésnek se vége, se hossza,
szépen rákap az ember a rosszra!

Be is mutatkozott, hogy ő a Vince bácsi,
és a vízibuszba be lehet szállni,
ha most a gyerekeknek volna kedve.
– Viszont nem jöhet semmiképp se a medve!
Azzal a bácsi Turmixra mutatott rá,
aki nem értette a viccet, annyit szólt hozzá,
hogy: – VAKKVAKK. Kikötötték pórázon
egy oszlophoz, ne a buszon ugráljon,
és a gyerekek örömmel szaladgáltak
fel és alá, a kék üléspárnákat
letesztelték, az ablakokon kinéztek.
Itt integetnek mindenféle vitézek,
angolok, németek, spanyolok, belgák,
amint bármelyik egy járókelőt meglát.
Vince bácsi a gázpedált is megmutatta,
a féket, a kormányt, dudált egy vadat. Azt a...
– Úgy képzeld, öcskös, a bálna a barátom!
– A Dunában nincs bálna, csak a parton.
– De bizony van, beszélgetni is szoktam
vele, amikor hajózik a habokban!
Szeret itt élni, van sok moszat meg alga,
a Duna-bálna másképpen éhen halna,
s nem mutatna jól semmiképp se
egy nagy bálnatest, ha nem élne.

Csak az bántja őt, hogy magányos,
hisz bálnában nem bővelkedik a város.
Ezért ha szeretne vígan társalogni,
muszáj neki a tengerbe lecsorogni.
Aztán visszaúszik komótosan a vízben,
Minek maradna ott? Megszokta itten.

Hiszen ő már budapesti bálna,
bár az itteniek közül senki se látja.
Persze én igen, de őrzöm a titkot,
néha mesélem el csak itt-ott,
a gyerekeknek, hogy tudják, mi a pálya.
Ha szembeúszik velük egy jókora bálna,
ne jöjjenek semmiképp se zavarba,
akármekkora örvényt kavarna.

Vince bácsi ujjával PSZT-et intett,
ehhez jött még egy kacsintós tekintet,
Bálint pedig kemény fejébe vette,
hogy nem árulja el senkinek se,
amit lelkére kötött vadiúj barátja,
attól kezdve az erkélyre kiállva
nézte a Dunát, hátha kikukkant egyszer
a bálna a hullámok közül félszemmel.

A nagy titokról árva szót se ejtett,
csak egyszer szegte meg a méla csendet,
akkor is olyannak szólt csak, aki egészen
biztosan nem kotyogja el semmiképp sem.
Odahívta Turmixot, azt súgta a fülébe,
hogy bálna él a Dunában... Mindent értve,
okos szemmel nézett rá vissza kutyája.
Bálint meg furfangosan kacsintott rája.

APRÓCSKA

ÉLET

A Garibaldi utcai házban,
hol klíma és villany és víz és gáz van
az összes emeleten plusz a földszinten,
lakik itt mindenki, és van itt minden,
ingek és bugyik szárítókötélen,
jégcsapszakáll az ereszen télen,
hagymaszag este, ha vacsorát főznek,
gangrácson azáleák tekergőznek,
bádogtetőn galambok táncolnak,
pörögve szállnak szürke pihetollak,

mállik a vakolat, esőlesők bambulva
néznek az égbe, hol bealkonyulna,
ablakon át zenét küld a közösbe
mindenki, hadd turmixolódjon össze,
valaki pont tanul zongorázni,
más meg a mulatóra akarja rázni,
robban a rokkendroll, örült gitárszóló,
támad a Balkán, a salsa, a tangó,
zene van, bona van, mindenki ropja,
kutya macskával lejt a sarokban.

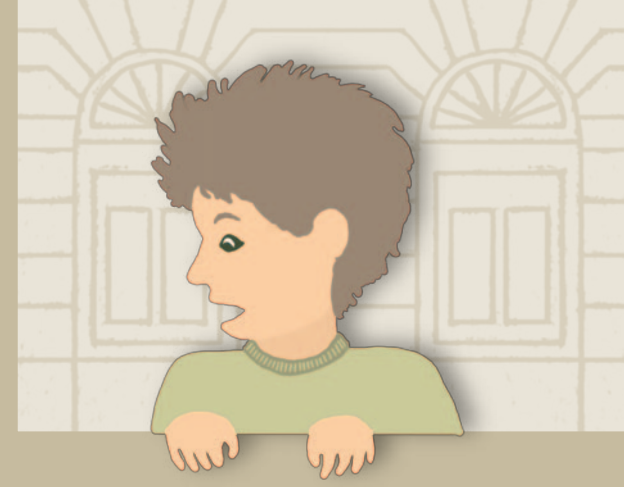
Hát így megy a, így megy a, így megy az élet,
udvartól tetőig buliznak a népek,
írják a leckét vagy ölelik egymást,
rendelnek giroszt, csípőst és hagymást,
nézik a filmet, nyomozók nyomoznak,
fagyit kanalaznak aljából a doboznak,
anyák napjára verssel készülnek,
gyereket nevelnek, néha meg szülnek,
emlékeznek a régi életükre,
fiatal arcot mutat a nappali öreg tükre.
A földszinten lakik régen Kornél bácsi,
nem lát be hozzá senki kíváncsi,
de Bálint labdája egyszer bepottyant
a nyitott ablakon, s hallotta nyomban,
hogy felordít Kornél bácsi dühödten,
amitől a fiú egy kissé ledöbbsent,

nem nagy ügy, ha beesik bárhová a laszti,
becsöngetsz érte, hogy tessék visszaadni.
Jó, izgulsz kicsit, mert lehet, hogy mérges
aki kihozza, és persze lehetséges,
hogy aludt vagy evett, s lám, megzavarta
a derült égből bepottyant labda.

De Kornél bácsi kétségbe volt esve,
behívta Bálintot, lássa, hogy a tette
micsoda barbár és borzalmas dolog volt,
hisz három egész utcát összerombolt,
és tényleg, a fiú ámult meg bámult,
látva a várost, mire a labda ráhullt,
mert nem is sejtette, hogy a földszinten
egy teljes világ van, benne apró minden,
aprócska utcák és aprócska házak,
hol aprócska doktorúr méri a lázat,
aprócska madarak, aprócska macskák,
hogy a kis tetőket meglátogassák,
aprócska vonat és aprócska postás,
aprócska fakapu kilincse rozsdás,
aprócska széna és aprócska szalma,
ez Kornél bácsi minibirodalma,
aprócska sütitet kínál a cukrászda,
aprócska asztalon tiritarka váza,
aprócska bicikli, és aprócska hinta,
aprócska hajó egy apró folyón ringva,
aprócska üvegbe tesznek el befőttet
aprócska gyerekek, aprócska felnőttek.

Ahová lezuhant Bálint focilabdája,
leomlott Kornél úr jó néhány háza.
A bűnbánó kisfiú rögtön megígérte,
hogy lejönnek apuval, segítenek cserébe.
Nem nyugszanak, míg rendbe nem pofozzák
a tönkrement jónéhány házikó-dobozkát.
Kornél úr puffogott, hogy nem kell segítség,
ám végül mégis megenyhült kissé.
Apa és Bálint is ragasztót ragadtak,
Kornél irányított, a munka haladhat.
Kukásautó hevert elcsempült kerékkel,
a tengelyt kis fogóval egyengették el.
Egy csinos kerítés széthullott szépen,
megfoltozták, menőbb lett, mint régen.
Össze-vissza tört egy kis jelzőlámpa,
megragasztgatták, zöld-piros-sárga.
Egy néni lerepült a padról a temetőben,
helyére került megint, a nap lemenőben.
Feldúlva heverték a sírkeresztek,
apa fából helyettük újakat szerkesztett.
Mindent kifestettek, megragasztottak,
visszapakolták az égre a holdat.

Ha már ott voltak, a bácsi megmutatta,
hogymint épít a dombra,
hogymint patakot festeget a völgybe,
kék ragyogással telítölve,
hogymint a patak fölé hidat ácsol,
amin most a postáskoma bukducsol,
kezében lepecsételt levelet tartva,
még a címzés is olvasható rajta,
nagyítóval ráközelítve látni,
hogymint GARIBALDI UTCA, KORNÉL BÁCSI,
odaírták, hogy ÉS KEDVES FELESÉGE,

Bálint ámul egy miniházra nézve,
mert pont Kornél lakását látta,
ott ült a bácsi a szobában,
ismeretlen néni ült mellette,
látszik, így teáznak mindig, minden este,
ugyanazok a fotók, ugyanaz a tapéta,
ugyanaz a kis szekrény, ugyanaz a lámpa,
ugyanazok a könyvek meg azok a polcok,
ugyanaz Kornél bácsi, olyan boldog.

Ezt a történetet nemcsak Bálint hallja,
lehetővé megnézni a várost Hanna.
Edit néni volt Kornél úr felesége,
és még mindig az is lenne, ha élne.

Apa a biztosítónál dolgozik, s látta
Kornél bácsit bejönni az irodába,
miután Edit néni elvesztette,
jól jött az életbiztosítás a költségekre,
mert amikor valakit eltemetnek,
végére kell járni mindennek,
sírhelyet bérelni, temetést fizetni,
pedig napjaidat alig tudod viselni,
fáj, hogy a társad ott hagy magadra,
a biztosítás vissza nem hozhatja,
csak egy kis támasz, apró segítség,
hogy a gyászt neked megkönnyítsék.
S aztán lehet, hogy építened kell
egy minivárost apró kövekkel,
benne patakot, hidat meg postást,
nyikorgó kertkaput, zárat is, rozsdást,
meg egy házat, ahol ott ültök ketten.
Aki elment, így marad a közeledben.

MACSKA ZENE

Etelka néni a gangon mondogatta,
sokan nem tudják, milyen gond a macska,
mindig elveszti a bolhairtó nyakörvet,
lehet venni újat, s ez kiadásban többlet,
át kell turkálni a szőrét aggódva,
ráragadhatott valami sunyi bolha,
vérszívó, fekete bogyóvá hízik,
csipesszel leszeded, nem számolsz tízig.
Meg hát mi koszba belefetreng az állat,
ahogy bejárja a környékbeli utcákat,
valami finomságért a kukákat bújja,
mosdástól prüszköl, bűdös mindig újra,
és mit összeeszik csavarogva folyton,
pofija bűzlik, fogat kéne mosson,
körme gombostűként összekarmol mindent,
tényleg, aki kérné, megkaphatná ingyen,
mert Etelka néni tiszta ideg már tőle,
kirojtazza a függönyt, hullik a szőre,
a kanapét széttépte, a vázát is leverte,
széttört a porcelán apró cserepekre,
pedig szép tárgy volt, átélt vagy száz évet,
de jött a macska, s hoppsza, szemét lett.

Közbeszólt Ervin bácsi,
aki fenn lakik az égen, na jó,
nem a felhőkben, de azok közelében,
Etelka mondókáját kiigazítva rögtön,
nem kéne hogy itt ennyit hóbörögjön,
mert Ervin állata ténylegesen a macska,
zenehallgatás közben rajta ül a vakarcska,
szereti a keringőt, a tonhalat imádja,
a legcukibb jószág, szidhatják, mindhiába,
Ervin gombolyaggal tanítja őt focizni,
úgy startol a labdára, tisztára öröm nézni,
paskolgatja, elkapja, pofozza gyömöszölve,
nem unja meg, porzik a nappali tőle,
a porcelánt jól be kell a szekrénybe zárni,
hogy le ne verhesse kutya, macska, akárki,
Ervin majd fizeti az oltást, bolhanyakörvet,
nem kell cicaharcolni a drága hölgynek,
írjanak szerződést, átveszi ő a macskát,
Etelka nénit más gondok zaklassák.

Etelka néni feljebb kapcsolt ijedten,
hogy hangjától az udvar jól bezengjen,
mit nem képzelt Ervin, nem eladó a macska,
szegény nyugdíjast senki ne fosztogassa,
egyetlen állatkáját is elvinnék tőle,
milyen világ ez, kérem, kész örület földje,
nézhetik őt bolondnak, de nagyon tévednek,
ha azt hiszik, hogy vele bármit megtehetnek,
ő a sarkára áll, nem fogja annyiban hagyni,
hogy elvigye kedvencét egy ilyen Ervin vagy ki,
Etelka fia ügyvéd, úgyhogy vigyázni tessék,
nem hagyja annyiban árva macskája vesztét,
aki piszkálja őt, annak a gatyáját leperli,
igazságtalanság ellen van törvény ezernyi,
alulbecsüli őt Ervin, a drágalátos,
de amit tőle kap majd, az nem lesz lightos.

Micsoda szavakat tud Etelka, száll be a vitába
Ilona, aki, tudjátok, Levente anyukája,
persze honnan tudnátok, kicsoda Levente,
hiszen ő később száll be a történetbe,
s ha előrelapoznátok jó pár oldalt, látnátok,
hogy Levente teljes életnagyságban áll ott,
de csak lapozzunk sorban, ahogy a sztori nyargal,
maradjunk annyiban, Levente nem egy angyal,
vagány fiú, akit mindig félt anyukája,
mondjuk a srác jócskán ad okot rája,
biciklivel suhan szörnyű sebességgel,
s megmászik falat, sziklát, amely az égig ér fel,
na jó, nem pont az égig, de azért jó magasra,
Ilona ettől frászt kap, nem tudja, hogy rángassa
nagyfiát le a földre. Ha csak sakkozna
a gyerek, anyjára kevesebb frászt hozna.

Ilona Etelkát támadni nem akarja, ámde a véleményét magában ő se tartja, a macska közkincs, szászor kéredezkedett be hozzájuk, s enni kért, szinte kétségbeesve, eljátssza az éhes, simogatáshiányos jószágot, törleszkedik mindenkinék lábához, meglágyul az ember szíve persze, a hízkelkedőt hogy ne kényeztesse, nincs ebben semmi rossz, közmacska a lelkem, hűséget ki-ki kutyánál, s ne macskánál keressen. Ekkor, mint aki érti az emberi beszédet, Turmix a lakásból közbecsaholt egy szépet.

Etelka műttette meg szegény macskát, mikor megsérült, szépen összevarrogatták. Kötött kisállatbiztosítást, kész szerencse nem kell, hogy ezt a pénzt ő előteremtse. Azzal sértődötten vissza is vonult volna, de vajon hova lett a koszos macskaforma? Kiáltozta nevét, de Mari sehol sincsen, hozott kis csirkehúst, hívta, hogy gyere kincsem! De nincs a kincs, tán távoli tetőkön rodeózik a cicc, lesheted, hogy előjön. Tudjuk jól, mekkora csavargók a macskák, készek, hogy a világot jól végigcaplassák. Pedig ha a lakásban álmukat alusszák ledobott szőrmeként, azt hinnénk, hogy lusták.

Az izgalom nőtt, ahogy a napok teltek, „Mari, Mari, cic, cic”, a ház ettől zengett. Mert Mari a macska, nem volt itt se, ott se, hűlt helye sincsen, bárki lesse vagy keresse. Gondolták, fenn kódorog a puffos égen, lenn egerészik dohos pince-sötétben. Hever egy félreeső lépcső-zugban, a tárolóban sajtiszagú kukák közt surran. Szunyókál esetleg az esőcsatornán, fákön csimpaszkodik művészi tornán. Gondolták, a szerelem másfelé vonzotta, kanmacskák harcolnak érte marakodva. Etelka néni kétségbe volt esve, itt is, ott is, amott is kereste, reggel és este a macskoszt kutatta, a Jóistent kérte, hogy visszaadja. És segített neki mindenki a házból, kerüljön elő az az állat, legyen bárhol!

Egyik éjszaka aztán egészen halkan felsírt valahonnan egy kósza dallam, annyira csendesen, nem hallhatta bárki, miaú volt, de csak fél nyávintásnyi. Leventének jó a füle szerencsére, felriadt a ház sóhajvásnyi neszére. Azt hitte először, hogy csak képzelte, de újra vékony hang szűrődött az éterbe, betöltötte a nagy feketeséget, kitarított hosszan, sosem ért véget.

Levente járkált fel-alá a lakásban,
honnan jöhet a hang, kémelte kómasán.

Végül aztán kiment a mosdóba,
ablakot nyitott a koszlott lichthofra.
Most már hallotta, hogy semmi kétség,
lenn sírdogál a tömör sötétség.

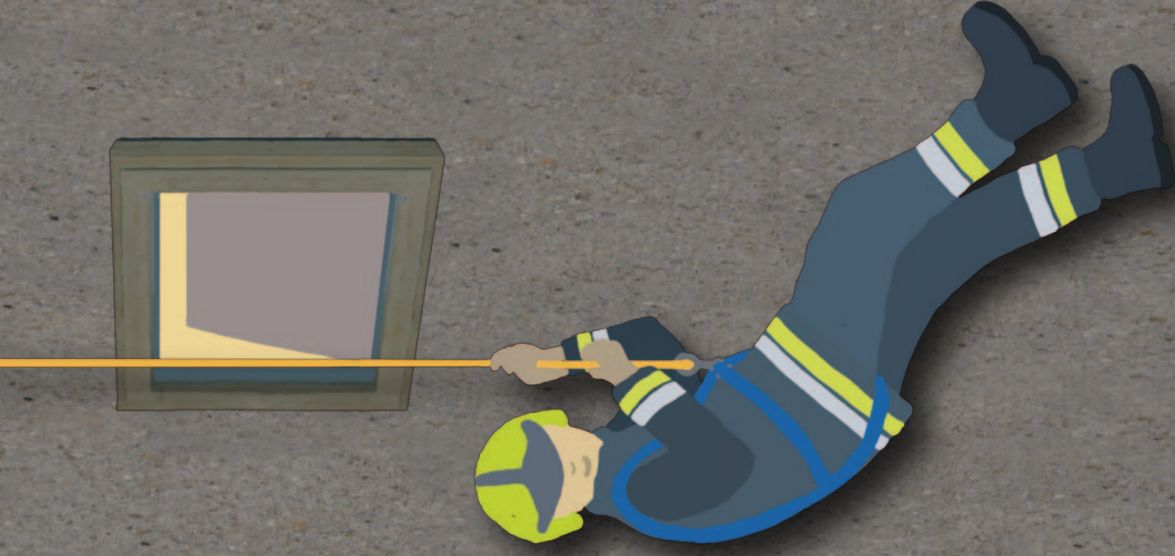
Pillanat alatt kapcsolt Levente,
mobilját szélsebesen elővette,
s a tűzoltók számát hívta rögtön,
a macskamentő sereg most jöjjön!
Meg is érkeztek, nem szirénáztak,
hogy fel ne verjék az egész házat.

Kötelet csomóztak az ablakpárkányra,
s leereszkedtek az éjszakába,
vagy inkább a lichthóf földszintjére,
bele a szurkos és hűvös sötétbe.

A tűzoltó Marit meg is találta,
beszorult egy öreg, kimustrált kályhába.
Bekúszott a rozsdás, öreg izébe,
sose jutott volna ki onnan élve.

Ki volt purcanva az a szegény pára,
el sem bírta a négy gyenge lába.

Ölben vitte fel a bácsi a kötélén,
Etelka néni meg zokogott örömében.
Mondják, bárhová befér a macska,
ahová okoska fejét bedughatja,
de ha befér is, cseppet se biztos,
hogy ki tud onnan jönni a kis piszkos.

ÚSZIK AZ EGÉSZ HÁZ

Mintha magasabban lenne a Duna szintje,
mint tegnap volt, kúszik a lépcsőn szinte,
furcsa látni, de a part kövén ülve,
a víz mintha mind jobban megkergülne,
kéklő nyelvével bokádat nyaldossa.
Fel akar tán szállni a villamosra?
Fel akarja falni a széles rakpartot?
Tegnap biza még jóval lejjebb tartott!
Mért nem marad meg nyugisan medrében?
Kedve támadt városban kódorogni éppen?
Az autók, motorok mindjárt úszni fognak,
fürdőruha kell a gyalogosoknak,
sodródna a szatyrok, táskák, pakkok,
az ember utánuk hasztalan kapkod,
a jéghideg áramlatban mindenki reszket,
az ember hamarost kopoltyút növeszthet!
Mindent visz az emelkedő vízállás,
csőstül kiönt a folyóból az áldás.
Huh, az áradat a lábujjakat locsolja,
ez nem locspocs és nem ócska pocsolja.

Elnyel a víztömeg bárkit és bármit?
Szaladhat előle esze nélkül Bálint!
Beront a házba, felcaplat a lépcsőn,
menekülne, de lehet, hogy már későn?
Hátranéz, és mint egy béna filmben, látja,
hogya a Duna lötyögve tör utána,
felfalja a kopott lépcsőket egy-kettőre,
ha így megy tovább, kicsap majd a tetőkre,
a cserepekről fog vadul lezuhogni,
pápá, teregetett ruha, trikó, bugyi, zokni!
Bálint a lépcsőkön felfelé csattog,
nyomában pedig a hullámmás csapkod,
beér a lakásuk ajtaján lihegve,
az nem kifejezés, hogy be van ijedve,
örülten kiakadt és rémesen rémült,
a félelem, mint egy elefánt, ráült!
Végre az ajtót maga mögött becsukta,
kizárta a Dunát a lépcsőházukba.
Egy icipicit kezdene megnyugodni,
ha nem hallaná kívül a Dunát zubogni.
A Duna ott morajlik felpaprikázva,
kicsukták őt egy nyamvadt lépcsőházba!
A kukucskálón kinéz Bálint és lefagyva
rálát valami irtóztatóan nagyra!

Nem csak víz örvénylik, hanem rengeteg hal
vígán kergetőzik odakinn egymással,
aztán szétrebbenek, és nagy méltósággal
megjelenik köztük a híres gigász-hal,
nem tonhal, nem is ponty, ez a Duna-bálna,
le sem tagadhatná a jókora culája!
Az árvíz nem haboz, nem kopog, nem csenget,
nekiugrik az ajtónak, és az bizony enged.

A lakás ajtaja elröppen hibátlan,
Bálint kővé válva áll az előszobában,
azaz csak állna, ha nem kapná hátára
a böhöm hullám, de már a konyhába,
aztán a szobába, saját fekhelyére
sodorja sebesen, ott ébred fel végre.

Micsoda? Hol van hát? Hová lett a sok víz?
Éjjel három óra, na jó, három óra meg tíz.
Izzadtan ül Bálint az ágya közepében,
apa is anya is ott ül a sötétben.
A szülei vajon itt mit kereshetnek?
Nem minősül Bálint olyan kisgyereknek,
akit ringatni kell, tutujgatni, tente!
Vajon hát az ősök ide mért jöttek be?
Éjszaka közepén lakásban flangálnak?
Csak nem holdkórosak? Bálint kicsit bágyadt.
Ez meg mi? Nem érti, de megmondja apja:
– Ordítottál, mint a fába szorult balta!
Nagyot néz Bálint, ilyet még nem élt meg:
– Apa, nem balta, hanem fába szorult féreg!
– Mégse fogok ilyet mondani a fiamra!
Legyen akkor inkább fába szorult hangya.

Amúgy féregnek régen a farkast hívták,
ha rászakadt egy fa, csapott nagy vonyítást.

Olyat üvöltöttél, kis híján leomlott
az egész ház, mi meg felkeltünk, mint bolondok,
és rohantunk ide eszetlen, pizsóban,
megnézni, hogy veled miféle gond van.
Mit álmodtál, ember? Biztos elég durva,
a Garibaldi utca talpon, felbolydulva.

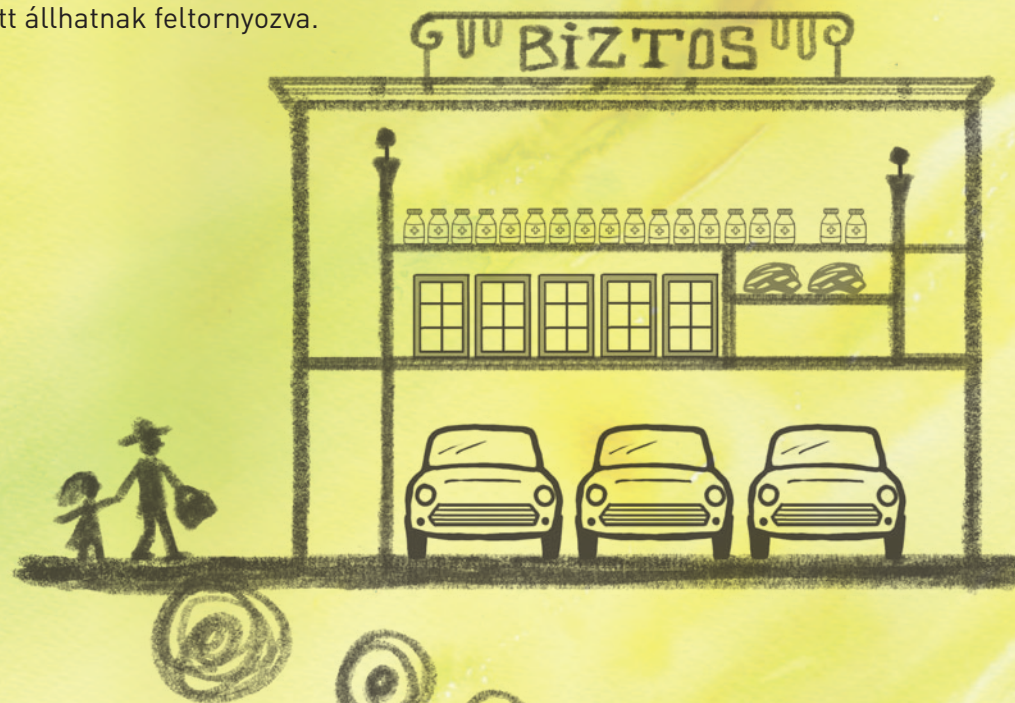
– Szörnyűt álmodtam, az már egyszer biztos,
ránk tört a Duna, mint megvadult gyilkos,
ajtót beszakítva özönlött a házba,
s a hullámok hátán bejött a Duna-bálna.
– Nem semmi, most már nyugodj meg, kérlek,
látod, semmi baj, se rém, se kísértet,
csupán a sötétség önti el a lakást most,
áztatja komoran az utcát meg a várost.
Feküdj vissza, az ágyad tárt karokkal úgy vár,
jót lenne, ha gyorsan visszaaludnál!
Ennyit szólt Bálint anyukája eltöprengve:
– Nekem a tegnapi vihar jut az eszembe,
biztosan ott jár még valahol a fejünkben.
Turmix is vinnyogott éjszaka rémülten,
alig lehetett megnyugtatni utána.
A szél leverte pár cserepet az udvarra, utcára,
a virágládákat is felborogatta sorban,
a folyosókon azóta is kosz meg por van.

Kornél bácsi ablaka nyitva maradt estére,
a tomboló vihar csapdosta, majd' letépte,
be is tört az üveg, kipotyogott a földre,
szerencsére a bácsi reggel már felsöpörte.
A költségeket remélhetőleg a biztosító állja,
kötöttek szerződést az egész lakásra.
Bár ha az ő hibája a nyitva hagyott ablak,
nem biztos, hogy érte kártérítést kaphat.

– Milyen kerítést nem kap? – Hanna ezt kérdezte,
ott állt az ajtóban kócosan, felébredve,
kapibarákkal díszített pizzamában.
Anya magyarázta neki, hogy ha gáz van,
akkor a biztosító a bajt kifizeti mindjárt,
az ilyesmit kártérítésnek hívják.
Például ha a szélben kitörik az ablak,
helyébe egy fényes újat adnak,
ha leesik a cserép a földre,
és csak hever ott ripityomra törve,
akkor a biztosításból új cserepet vesznek,
bármilyen gond van, azt megszerelik sec-pec.

Hanna hozzátette elábrándozva,
hogy apa egyszer elvihetné a biztosba,
ahol dolgozik, mert ő kíváncsi lenne
pótautókra, pótablakokra, pótcserépekre,
állatot-embert gyógyító cuccokra,
amik ott állhatnak feltornyozva.

Jogos a kérdés, apa naná, hogy rábólint,
csak most mars vissza az ágyba, Hanna és Bálint!
Legyen lényegesen szebb mindenki álma,
mint mikor a lakásba beúszik egy bálna.

CSEPPKÖBARLANG

A GARIBALDI UTCÁBAN

Bálint épp ankiloszaurszt rajzolt,
pontosabban a rajzolással harcolt,
mert ez a dinó csupa-csupa tüske,
s ha elbénázzuk, hasonlít egy sünnre,
A sünidinó inkább csak nevetséges,
valljuk meg, nem ijesztő, cseppet sem rémes,
épp ezért Bálint egyre puffog magában,
kész csatatér, ami az asztalán van,
papírgömböcök hevernek kupacban,
összefirkálva, gyűrten, félbemaradtan,
minden papírgömböcökben elrontott
dinó gubbaszthat, nem kap csontot.
Piszok nehéz dolog ilyen fura őslényt
jól megrajzolni, Bálint megőrül tüstént,
ráadásul az ankiloszaursznak
a farka végén valami bigyusz van.
A triceratopsszal is van baj általában,
fura partedlit visel a nyakában,
a ceratosaurus meg jobban megnézve
hasonlít egy hörcsögre vagy egérre.
Egy dinó legyen erősen rettentő,
ne csak vicces, pálcikalábú teknő.

Ekkor érezte Bálint előszörre,
mintha valaki vízipisztollyal fröcskölne.
Mi a csuda? Talán a fura dinó köpköd
az ő fejére nyálas és nedves pöttyöt?
Rajzolt dinóknak köpdösés nem szokása,
de senki más nincsen a szobában.
Rejtély. Bálint fülel, nem dühöng, nem kapkod,
meg is hallja az apró, koppanó hangot.
Bálint, mint egy madár, nézeget körbe-körbe...
Egy... Meg még egy... Honnan csöpög a csöpp le?
Asztala sarkán ekkor foltot vesz észre,
felpillant hirtelen Bálint a széles égre...
izé, széles plafonra, ahol sorban születnek
a szobamélybe kívánczó cseppek.
A fehér falból csorog a furcsa áldás,
az az érzése, hogy a szobája náthás.

Kirohan apáékhoz hírül adni, mi van ma.
– Bepisil a plafon –, nézi nevetve Hanna –
pelus kéne neki, amíg nem szobatiszta.
Lesik a hulló cseppet, ott állnak mind a négyen,
anya egy vödört tesz fel az asztalra éppen.
– Bálint, ha megtelik, vidd ki, öntsd be a kádba...
Közben telefonál a fiú apukája.
Fent lakik Mariann néni és Zoli bácsi,
rendszeresen szoktak táncikálni,
apa szerint azok ott úgy táncolnak,
mulatnak, mintha nem lenne holnap.
Vendégeket hívnak, zengetik a zenéket,
a sok kopogó láb fenn a plafonon lépked.
Csőtörésük lehet, apa ezt magyarázza,
kéne valaki, aki fenn a vizet lezárja,
különben szét fog ázni Bálinték plafonja,
és szanaszéjjel ázik a fentiek padlója,
s mivel ez egy öreg ház, sose lehet azt tudni,
melyik fal mit takar, hát ez tisztára lutri...
Bálint megőrült, hátha kincs van eldugdosva,
meg fognak gazdagodni, mikor a víz kimossa.
Nincs ott kincs, az tuti, apa fejét csóválta,
csak majd fejükre omlik Zoli bácsi lakása.
Hanna nagyon nevetett ezen, mert elképzelte,
hogy pottyán hozzájuk az egész emelet le.
Vicces, ha Mariann néni ráesik egy székre,
Zoli bácsi az ágyra vagy a szekrény tetejére.
Anya szerint inkább maradjanak csak otthon,
mindenki a saját lakásában lakozzon.

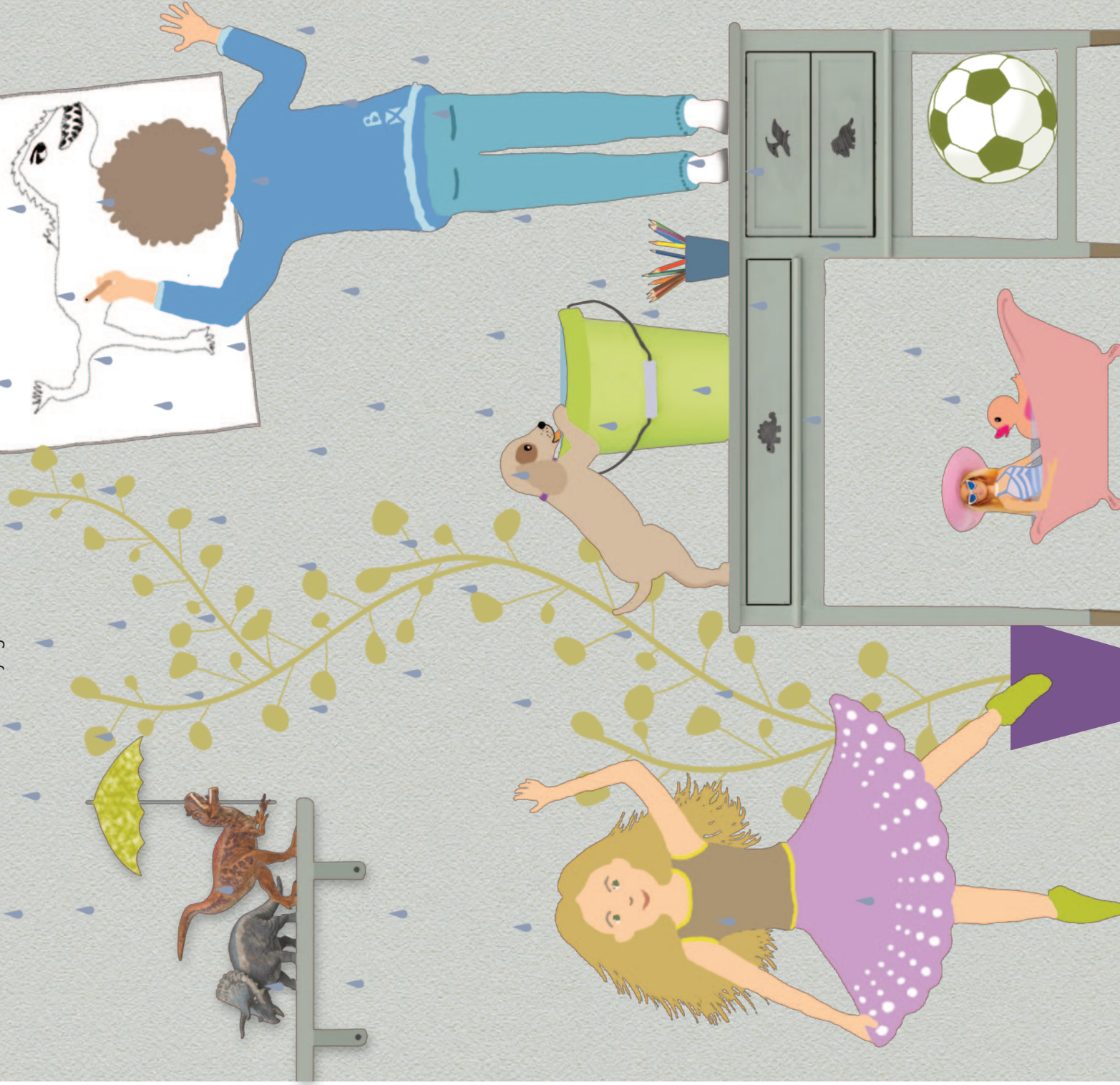
Addig is, míg apa intézkedik vagy bármi,
vidáman pancsolnak Hanna Barbie-babái.
Növénnyt is hoz, még a szülinapjára kapta,
tök jó, nem kell locsolni, mindig lesz víz alatta.
Turmixot is megitatja, a kutya rettentő lelkes,
lefetyel a vödörből, pofája csupa cseppes.
Elmosogatni könnyebb, Hanna ezt ajánlja,
hisz úgys folyik a víz fentről egyfolytában.
A lány most nagyon él, táncikál és szaladgál,
énekel: JÓ KIS CSÖTÖRÉS,
nincs is szebb annál!

Bálinték osztálykiránduláson járva
beosontak a Bakony gyomrába,
s a fiú pofás cseppkőbarlangot látott.
Pármillió év, s ők is növesztenek sajátot!
Sztalaktit, sztalagmit, kristályképződmények,
a szikrázás nem ér majd sose véget!
Már most is alakul fenn egy mini cseppkő,
ha jobban megnézi, nem is egy, kettő.
A vizet elzárni érkezik Zoli bácsi,
gyorsan szerelő mestert is sikerül találni.
Jöjjön ki, nézze meg, mi baj a vízzel végül,
cudar nehéz az élet, az bizti, víz nélkül.
Se főzés, se mosás, ivás meg arcmosás se.
Hogy húzzák le a vécét? S ha valaki fürödne?
A fürdő vizét odafenn külön le lehet zárni.
Ez szerencse, de víz nélkül meg van löve bárki.
Apa hívta kárbeclő munkatársát,
hogy mérje fel a bajt, s a fotókat megcsinálják,
lehessen látni, hol szivárogtak a csöppek,
rögzítve legyen minden, ez a legjobb ötlet.

Aztán kimerülten lerogyott egy székre,
hogy a vízözön után kifújja magát végre.
Bálint lelkesen rajzolta a cseppkőbarlangot,
Hanna tiszta babákkal divatbemutatót tartott.

Lesz még egy-két kör, csövet kivéssetni,
kicszeréltetni, vakolni és ennyi.

Egy hosszú nap után muszáj aludni gyorsan,
Bálint álmában cseppkőbarlangokban
dinoszauruszok ugrálnak, vicsorognak.
Az alvó Hanna fürdet és mosolyog csak.

CSODAROLLER FELHŐSISAK

A roller, a roller, a csodacsodaroller
száguld az utcán és suhan ezerrel.
Árkon és bokrokon mind átcikázván
áttolják a zebrán, de hussan a járdán,
kanyarog balra és kanyarog jobbra,
fékezve megáll és pördül farolva,
nagy hír járja a játszótéren,
megjött a száguldó roller, kérem.
Hess az útból, kiskutyám, Turmix,
ha félre nem ugrasz, a menetszél elvisz!

Sipirc az útból, Mari, te macska,
nehogy a zúgó roller megugrassa!
A macska nyervog, a kutya vinnyog,
ha száguld a roller, futnak a gyíkok!
Apu is, anyu is fejet csóvál mostan,
repsz a roller megátalkodottan!
Ámuljon bácsi és bámuljon néni,
ezt a vad száguldást örület nézni!
Ámuljon kisfiú, bámuljon kislány,
szélvihar közeleg, ez látható tisztán!

Annyira gyorsan suhan már Hanna,
az egész világ le van maradva,
süvítenek a házak, a terek, az utcák,
fejvesztve menekülnek a villanypóznák,
rebbenek verebek, rigók meg varjúk,
bocsi, de őket most jól szétzavarjuk.
Hanna versenyzik a nappal, a széllel,
zurrog és burrog, dacolva veszéllyel,
nyomában a nap liheg jól lemaradva,
fújtat a szél, úgy tűnik, hogy feladta.

Repülnek a színek, a fények, az árnyak,
a homokozók, padok és hinták szállnak,
autók meg motorok araszolnak,
pirosban állnak vagy bambán parkolnak,
de eltűz mellettük kócosan Hanna,
suhanva, száguldva és rohanva.
Van könyökvédője, térdvédője, sisakja,
rettentő csinosan állnak mindezek rajta!
Rózsaszín sisak és rózsaszín térdvédő,
rózsaszín könyökű és térdű szép kis nő!

Bárhova odaér rettentő gyorsan,
egyet gondol, s már ott van a boltban,
ott van az oviban, ott a nagymamánál,
ennél gyorsabban csak a párduc mászkál,
ami hatvannal nyargal, mint egy autó,
persze a gepárd még őt is állva hagyja,
néha százhússzal vágta a bitangja!
Hanna nem gepárd, meg nem is párduc,
de ha elsüvít, majdnem elájulsz.

És ha már ott jár a jó kis játszótéren,
hiba azt hinni, hogy ott megáll szépen.
Szalad és mozog és lőt-fut ezerrel,
hunyorogva próbálja követni az ember.
Mászókára mászkál, lecsúszik csúszdákra,
ugrál trambulínon, szárnyra kel hintákon,
libikókán fel-le pincétől az égig,
most épp fogócskázik, rohangászva végig,
indiánszökdécsel, cigánykerekezet,
izomláza lenne már a verebeknek,
ha annyit ugrálnának, mint ez a lányka,
bújócskázik, trappol, mászik a faágra,
lepattan a földre, fut tovább loholva,
mintha örökmozgó nikkelbolha volna.

Csítítják a szülők, nyugi, állj le, ülj le,
igyal egy kortyot, homlokod töröld le,
egyél egy falatot, ropit, csipszet, kekszet,
alig bírjuk szemmel követni már eztet.
Nyugodj le kicsit, beszélgessünk csöppet,
csupa izzadság vagy, ne caplass most többet.
De ő már ott sincsen, elrágja az almát,
a ropit, a csipszet, a kekszet, rohan hát,
szép kavicsot gyűjtsön, le ne maradjon,
virágot szedjen, vízzel locsolgasson,
bambuljon felhőbe fészekhintán fekve,
rugóhinta nyergeletlen ne maradjon egy se.
Van ám mit csinálni, és vannak barátok,
hol kibékülnek, hol összevesznek a lányok,
csapatokba állnak, egymást kicsúfolják,
az összeveszéseket szülők orvosolják.
Ne mássz visszafelé a csúszdán, rádcsúsznak,
a hintánál vigyázz, valaki megrúghat,
mászókán ne lépj rá mások kezére,
vigyázz a kezedre, nehogy más rálépjen.
Kicsiket ne lökj fel, nagyokkal vigyázzál,
könnyen megvan a baj, ha a gyerek császkál.

Hazafelé is hogy suhan a roller!
Hanna kalandokról mesél ezerrel,
be nem áll a szája, meg nem áll a lába,
vacsora, fürdetés lesz valahára.
Még pizsamában is azt meséli Hanna,
hogy ő a rollerrel háztetőn suhanna,
végigmegy a Dunán, hogyha épp szeretne,
nem süllyed a vízbe, csak rohan spriccelve.
Amikor a szülők azt hiszik, hogy alszik,
felkel az ágyból, egy lépte se hallszik,
felhőrollerrel járja be Budapestet,
ég pocakján spuriz, a sok fény meg reszket.
Játékbabák lenn az icipici népek,
Hanna hallja, hogy mit fecserésznek.
Néha szerelmesek, összevesznek máskor,
egyik bicegve jár, a másik meg táncol,
egyik mulatni megy, dolgozni a másik,
egyik örvendezik, másik falra mászik,
egyik éjjeliőr, másik boltban kasszás
vagy villamost vezet, vagy álmos vagy asztmás.

Még mielőtt apa, anya megijedne,
Hanna közli velük, ne féljenek cseppet se,
nincs semmi kockázat, baja nem eshet
felhőn száguldozva az embergyereknek,
hiszen van csodás felhőbukósisakja,
felhőkönyökvédő meg térdvédő rajta.
Amúgy sem esik el soha, de tényleg,
járt már a Tejúton, csodások a fények,
a tejesrendőrbácsi meg is kérte,
vigyázzon magára meg a sok égi tehenre.
Hanna óvatos, egyetlen egyet se
ütött még el soha, ügyel a tehenekre.
A csillagtejet adja ez a csapat kedves marha,
Turmix azért őket egy kicsit megugatja.
A kutyát is elviszi álmába Hanna,
van pont ráillő felhőbukósisakja.

ERVIN BÁCSI

TÖBBMILLIÓÓÓ.ÓÓÓ ÉVES

Ervin bácsinál feljebb nem lakik senki,
csak a gerendák, a cserepek, az esti
égbolt, galambok tipegnek, burukkolnak,
szomszédja ő felhőknek, csillagoknak.

Jó cimborája esőnek meg szélnek,
téli havaknak, nyári napsütésnek.
Ha hideg idő jön, Ervin bácsit fagyasztja,
ha befűt a nap, az ő plafonját olvasztja.
Ervin bácsi jön-megy a kis bajuszával,
nézi mindig az eget, ez biza rávall.
Éjszakánként kimegy a tetőre, a laposra,
és pusztá kézzel a csillagokat kapdossa.
Lepotyognak ugyanis a csillagok nyáron,
nincs másik focikapus hét határon,
aki így begyűjtené őket, Ervin bácsi röpdös
ide-oda, hohó, ezt véd ki, öcskös!
Még csak kapuskesztyűje sincsen,
megoldja pusztá kézzel, kincsem!

Ősz bajusza alatt somolyogva
az elspájkolt csillagokat odahozza,
hogy megmutassa Bálintnak, Hannának.

Az űrben csillagtörmelékek szállnak,
néha beszabadulnak bolygónk légkörébe,
és becsapódnak a talajba mélyre.
Sokezer vagy többmillió éve jöttek,
sistergő tűzgolyóként érik el a földet.

Mikor aztán kihültek valahára,
jött Ervin bácsi, és mindet kiásta.
Vagyis Ervin bácsi sokmillió éves,
egész jól néz ki a korához képest.
Hanna még csak öt éves, estére mégis
úgy elfárad, mintha rászakadna az ég is,
ha lenne többmillió éves szakálla,
még el is botlana, térdig abban járna.
Bálinttal viccesen sokezeréves arcot
próbálnak vágni, irtó jópofa srácok.

Két perc múlva aztán ugrál, táncol Hanna,
holtfáradt a kislány, mindenki láthatja!
Ervin bácsi előtt meg le a kalappal,
millió éjjel meg millió nappal...
És folyton nyüzsög, ásóját fogja,
és kirándul hegyekbe, vadonokba,
tudja, hogy hol potyogtak űrkövek egykor,
nála van a különleges fémdetektor,
ha az a gép hangosat pittyen,
tudni, hogy extra kő rejtőzik itten.

A meteorit nem túl szép első látásra,
ahogy Ervin bácsi a talajból kiássa,
viszont ha lemosod, nekifogsz egy brutális
kővágó fűrésszel, akkor felragyog máris.
Zölden meg pirosan, aranylón meg kéken
kristályok ragyognak a kő belsejében.

Hogy meteoritjait összeszedegesse,
Ervin bácsi néha elutazik jó messze.

A Mennyei Mezeje Argentínában
arról híres, hogy sok égi ásvány van
a földjében, mert biza nem akárhol,
pont ott hullott le egy meteorit-zápor.
Kicsi és nagy rejtett csodákkal van azóta
a hatalmas, zöld rét teleszórva.

Ervin bácsi járt ott, és rettentő hálás,
olyan volt neki, mint macinak málnás,
mint méheknek a virágos rétek
vagy tábla kukorica a sertésnek.
Nem kellett biztatni, hogy elszöszmötöljön
napokig azokon a kincses mezőkön,
enni meg aludni járt csak a szállására,
persze a lelkesedésnek nagy lett az ára.
Összeszedett kövekből nagy zsáknit,
akkor történt az, mire senki se vágyik.

Campo del Cielo

Nyakán észrevett egy viszkető, piros pöttyöt,
persze ilyesmivel nem sokat törődött,
néha megvakarta, míg aztán egyik este
látta a tükörben, hogy megnőtt méretesre.
Nem Ervin bácsi, mert ő nem nőtt nagyobbra,
hanem a nyakán az a piros bigyuszka,
végén már elgyengült, izzadt, szédelgett,
nem látott semmit, se követ, sem embert,
egészen az éjig felment a láza,
bevitték gyorsan egy ottani kórházba.
Jó, hogy utasbiztosítást kötött itthon,
olyan ágyat kapott, hogy éjig láthasson.
Ez persze véletlen, de volt fölötte tényleg
egy szép tetőablak, s meggyógyult, ez a lényeg.
Amikor esténként odakinn jó sötét volt,
láthatta, milyen más arrafelé az égbolt.

Más kaland is történt: a kristállyal teli táskát
ottani zsványok a válláról lecibálták,
rákattantak az értékes csillagkövekre,
de Ervin bácsi bőszen védekezve
visszaszerezte a legtöbb kincset,
pár arra járó is neki segített.

A táskát széttépték azok a nyomorultak,
de a poggyászbiztosításból vehetett újat.
Mikor hazaért, kiderült, nemcsak bőröndjében
hozott köveket, hanem a veséjében
is talált egyet a sok doktor bácsi,
így hát Ervin urat meg kellett operálni.
A fehér kövecskét szívesen megmutatta,
belőle vették ki, nem a világűr adta.

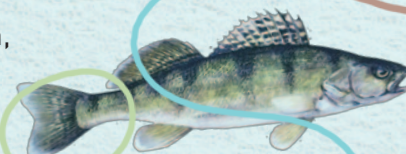
Ervin bácsi kijár esténként a tetőre,
a csillagokat megtanulja Bálint és Hanna tőle,
apával felmennek, és távcsővel bámulják
a Hattyút, a Delfint, a Sast meg a Kisrókát.
Ezek nem állatok, hanem szép csillagképek,
melyek a nyári égbolton szikrázva égnek.
A távcső a Szaturnusz gyűrűjét is mutatja,
látják, szép lukacsos a Hold kerek sajtja.

SÜLT BÁLNA MOSZAT- MÁRTÁSBAN

Kishalak, nagyhalak úszkálnak vödrében,
ő eléldégél kolbászon, kenyéren,
paprika is jut hozzá, vízbe dobja
a csutkát, a kacsák meg nagy hápogva
mennek verekedni a zsákmányon,
a semmiből ott terem kettő vagy három.

Béla úr a csatát nézi mosolyogva,
nem az a sietős ember, beragyogja
napjait a Duna-tükör, a cikázó
lézerjáték, hajókon lobog a zászló.
Ha zene dübörög, Béla úr morcos,
elijesztik a halakat, pont most,
pedig jó kapás lenne szerinte,
pár hal már felvillant keringve.

Béla úr a Duna-parton pecázik,
ha esik az eső, akkor bőrig ázik,
ha süt a nap, akkor megpörkölődik,
ha jeges szél fúj, átfagy csontvelőig.

Az ilyesmi őt nem nagyon zavarja,
lényeg, hogy ott a Duna meg ott a partja,
és világos nappal meg koromsötét este
ott állhat Béla úr sok-sok halra lesve.

Mindig rendben a horgászengedélye,
ha ellenőr jön, egész nyugodtan kérje.
Csak amennyit szabad, annyi halat fog ki,
lehet többet is, csak vissza kell dobni,
mindet nem viheti haza a serpenyőbe,
de azért jut vacsira is belőle.

Nem is sejténék a gyerekek, ha Béla
el nem mesélné, mi mindent rejt a néma

Duna magában békésen csobogva,
hányféle hal fickándozik a habokban.
Süllő, balin, csuka, kőszüllő és harcsa
mind ragadozók: buknak a többi halra

Sok a békés hal a folyó hasában,
jászkeszeg meg paduc, dévérkeszeg, márna.
Ponty, amur, busa és kárász kering ám itt,
a kecsege védett ritkaságnak számít.

Jászkeszeget, süllőt, márnát akarsz fogni?

Legjobb a Margitsziget két vége, ott nil

Kősüllőt szeretnél vagy épp **balin** kéne?

Irány az újpesti vasúti híd környéke.

A Római partnál lassabb az áramlás,
a zsákmányod keszeg, balin, **paduc**, nem más!

A Kopaszi-gátnál, az öbölben, pont ott
kikaphatsz a vízből **kárászt**, keszeget, **pontyot**!

A gát külső felén **harcsa** van meg süllő,
erre felkészülni legalábbis illő.

A Gubacsi-hídnál csendes sodrás járja,
remek békéshalas, na meg pontyos pálya.
Rengeteg hal kering Bálint, Hanna fejében,
mikor Béla úrból a tudása ömlik éppen.

Apa csak vigyorog, ő mindig szerette,
azt, ki a szakmáját komolyan vette.

Béla úr mobilján pörgetve megmutatja,
mennyi halat kifogott már, az anyja!

Nézzék csak, ez a balin piros uszonnyal!

A busa milyen pettyes, humoros hal!

Itt a kárász, mintha színarany lenne!

A paduc nem párdúc, bár izmos a teste!

A vén harcsa micsoda bajszos gyilkos!

A kősüllő taraja divatosan csíkos!

A képeken a halakat Béla bá tartja,
néha két ujjal, máskor leszakad a karja!

Itt is horgászott, amott is horgászott,
bejárt hídlábat, gátat, szigetet, zátonyt.

Aki a Dunát jobban ismerné nála,
olyan nem nagyon van széles e hazában.

Bálint persze okosan megkérdezte,
kifogta-e már a **Duna-bálnát** egyszer?

Béla bá egy cseppet sem jött zavarba,
mesélte, hogy bizony majdnem kikapta
az óriáshalat, de kihúzni képtelen volt,
nehéz, mint a só, és hát az is egy szempont,
hogy nem akar belepusztulni a halhúzásba,
no meg a damilt el is tépte a bálna,
aztán elúszott morogva és hörögve,
búcsúként Béla bát vízzel jól leköpte.

Hanna kérdi, halbiztosítást kötött-e
a bácsi, mondjuk arra az esetre,
ha megfájdul az uszonyuk, és szegények
ki se mozdulnak az ágyból, de tényleg!
Béla bá szerint a halakat kerüli a nátha,
mindnek hideg a vére, nem megy fel a láza.
De ahol Béláék laknak, a szomszédjuk
birkákat tart, biztosítást is kötött rájuk,
hasznos dolog az ilyen, arra az esetre,
ha valamelyik netán megbetegedne.

Béla úrnak nem ez a szakmája,
hogy a Duna-parton a halakat várja.

Éjjeliőre egy nagy gyártelepnek,
halas videókat néz, míg a gépek pihennek.
Van egy nagy dög németjuhász kutyája,
azzal időnként a terepet bejárja,
zseblámpával világít tolvajokat keresve,
de nem bukkan, csak rókára, nyestre.

Turmix kutya bőszen szagolgatja
Béla úr nadrágját, ott a szagminta rajta.

Hanna szívesen megkóstolta volna
a dunai halat, de az nem jó móka,
megsütötte Béla úr kedves felesége
párszor a fogást, de az lett a vége
hogy a szeméttbe ki kellett dobni,
tisztá gépolaj-íze van, vagy mi.

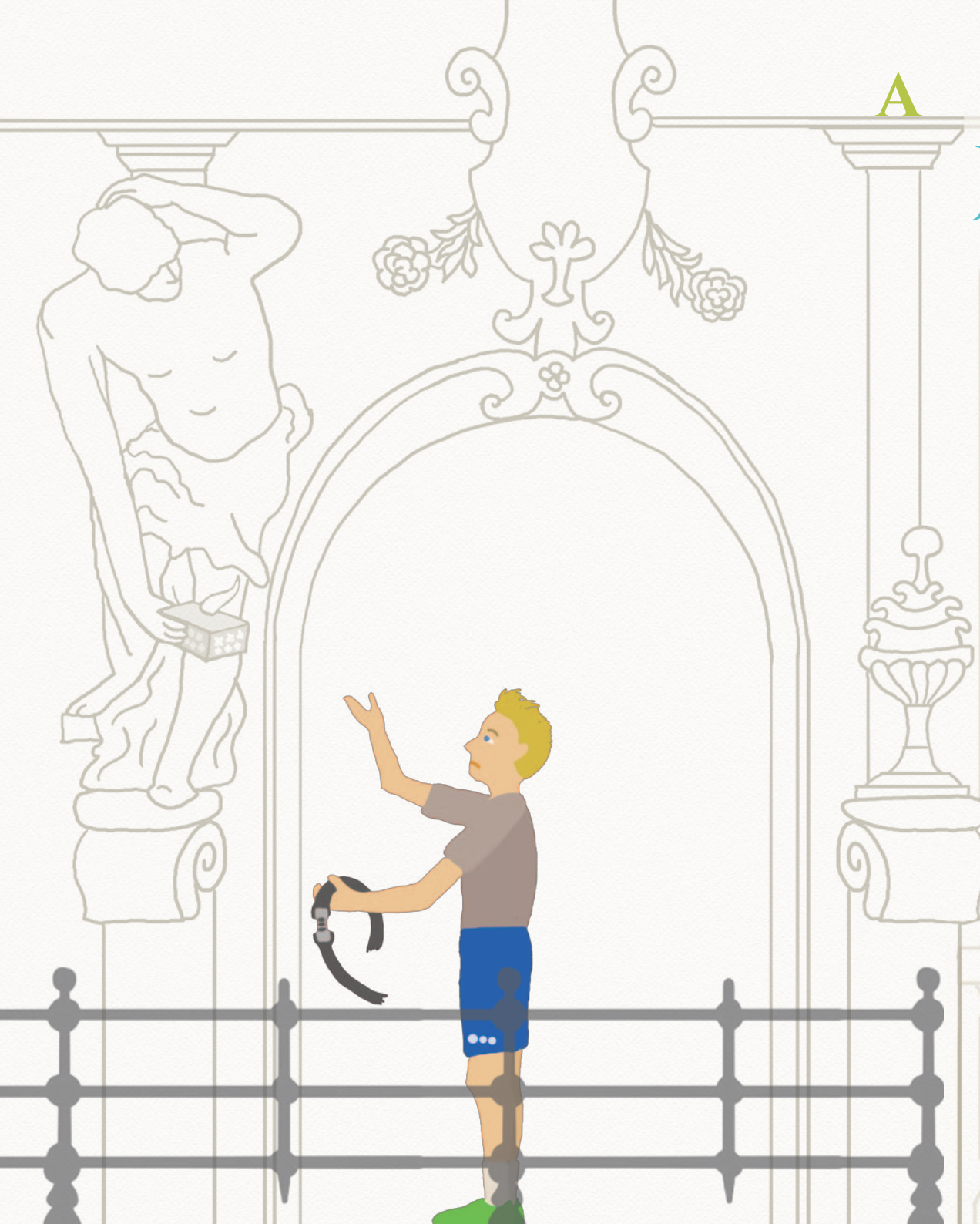
Hanna elszontyolodott, ám az apukája
a leghangulatosabb módszert kitalálta.

hoztak a Duna-partra bolti hekket,
grillsütőt, szenet, meg ami kellett,

Béla úr pecázott, s konyhává alakult át
a rakpart, ették a finom hal húsát,
kapott Béla úr is, Turmix vérmesen rágtá
a maradékot, nem volt már benne szálka.

– Ez volt aztán a hangulatos piknik! –
örült meg Béla úr – így kéne élni mindig!

A

JÓSZÍVŰSÉG

BICIKLIJE

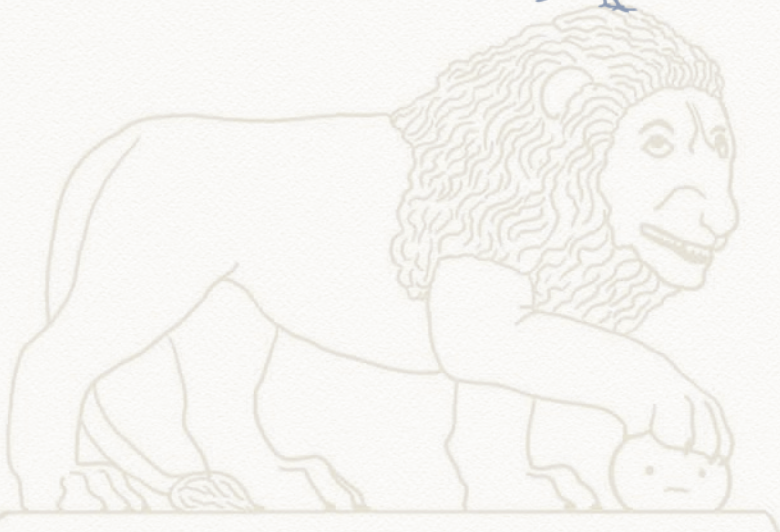
Emlékeztek, hogy kicsoda Levente?
Hát aki Mari macskát nemrég megmentette!
Biciklis ételfutár, itt lakik a házban,
szeret falat mászni, és nem csak ha gáz van.
Egyszer csak megszólalt Bálinték csengője,
Hanna ajtót nyitott, s Levente állt előtte.
A biciklijét sajnos ellopták, azt mondta,
ott hagyta a lakásuk előtt lelakatozva.
Hiába, mert meglovasították a zsványok,
kérdézi a lakókat, de senki semmit se látott.
Szívesen segítettek volna mind a négyen
elképesztő eset, tiszta szégyen!
Innen egy bicajt elcsórnak, hipp-hopp,
máris árkon-bokron túl járnak a fickók.
Nincsenek kamerák, de nem is kellettek,
nem voltak eddig gondok. Talán most lesznek?
Se apa, se anya, se Hanna, se Bálint
furcsaságot nem látott egy hangyányit
se, igaz, hogy ők nem is nagyon nézik
hogy itt meg ott a házban mi történik.

Lehet, hogy érdemes olyanokat keresni,
kik a többiek életét jobban szokták lesni.

Levente szemében bánat és ború van,
a fejét ingatja eléggé szomorúan.

Sajnos se kép, se hang. Járt már mindenhol.
Egyik-másik lakó folyton a gangon dekkol,
mégis kámforrá vált a szénszálas bicója,
nem egy olcsó járgány, semmi hír róla.

Ez a munkaeszköze, az a legnagyobb baj,
amin biztos nem hatódna meg a tolvaj,
de így most hogyan fog műszakot vállalni,
rendeléseket vinni, úgy tűnik, neki annyi.
És nem is könnyű munka áttekerni a várost,
ha esik, ha fúj, ha havas, ha sáros.

Ő ismer minden teret és ismer minden utcát,
annyi embernek vitte már házhoz a cuccát.

Van, aki buliban egy adag pizzát kérne,
van, ki villanyt szerel, s burger az ebédje,
van, hogy egy egész családot kell ellátni,
van, hogy egy leveskét enne néni vagy bácsi.

Van hogy hegyre teker fel egy szuszra,
van, hogy a világ végén van az utca,
van, hogy balhész házba kérik az ételt,
van, hogy luxusvillába rendelik a tételt.

Kemény élete van a biciklisfutárnak,
perzselő hőségek, jeges szelek járnak,
nincs annyi víz a kerek világon,
mint amit kiizzad hetedhét határon.

A nyeregben fagy meg vagy forr föl a vére,
jó, ha az éttermek beengedik vécére.

Tűri, hogy mások madzagon rángassák.

Persze van ebben jó adag szabadság,
átsuhanni hídon, ebédelni parkban,
bámulni a várost ezer árnyalatban,
hajnali lilát és, konyakmeggyes estét,

borús szürke, sárga, kékes-zöldes festék.

Észrevenni magas házak ezernyi kőszobrát,
harcosok, angyalok, oroszlánok, kobrák,
kőgyümölcs, kőhangszer, kőcsigák, kőrózsák,
kőnap, kőhold, kőpajzs, külön kőország.

Persze a lába elé kell nézni a futárnak,
szélsebes autók közt hamar pórul járhat.

Próbál vigyázni magára Levente,
bicóján macskaszem, lámpa estelente.

Világító színű kabát vagy mellény kell,
ha spurizik az ember két keréssel.

Sisak, könyökvédő, térdvédő van rajta,
így is megesett, hogy egy kocsi elcsapta.

A balesetbiztosítás segített persze,
de sovány vigasz ez az ágyban fekvé.

Bumburnyák vasdarab az autó, több tonna,
könnyen összetör bárkit ripityomra.

Bajos dolog, hogy a bringa irtó drága,
török a kormány, elszakad a lánc,
cserélni sárvédőt, kereket vagy bármit
kupac pénzbe kerül, a bicós ráfázik.

Nem érti Levente, ki lopta, hogy lopta,
hisza kétkerekű oda volt láncolva.

Zárt kapun át hogy jött be az épületbe?
Mégvárt egy lakót vagy a kódot kifigyelte?

Talán az itteniek közül valaki súgott,
hogy időnként parkol egy bicaj csak úgy ott?

Hogy a csudába tudta elvágni a láncot,
felkapni a járgányt? Senki semmit se látott...

A lakók közül mindenki találgat.
Hogy a csudába tudták rászedni a házat?
Úgy tettek, mint aki látogatóba jött csak?
Vagy elhitették, hogy csomagot hoztak?
Mostantól szemüket mind nyitva tartják.
Kornél bácsi legyintett: – Ne legyetek marhák,
minek már figyelni, nem jönnek vissza,
csak a krimikben van ilyen, az ugye tiszta?
Ervin bácsi erősködött: – Pedig tuti biztos,
hogy visszatér a helyszínre a gyilkos!
Etelka felsikoltott: – Így is eléggé félek,
ti meg miféle gyilkosról beszéltek?
Levente nyugtatta: – Gyilkosról szó se essék,
bár olyan lettem, mint kinek kinyírták a lelkét.

– Tenni kell valamit, mert ez rettentő,
te már negyedikes vagy, segíts, egy-kettő! –
toporzékolt Hanna, Bálint meg ámult rajta.
– Szerinted mit tegyek? Meg vagy húzatva?
– Nem vagyok húzatva, sem pedig vonatva,
de csak állsz egyhelyben, nézz magadra!
– Hány helyben kéne állnom? Egy ember
csak egy helyben állhat – türelemmel
oktatta Bálint a húgát, valaki azt is
elmagyarázhatná, mitől ilyen hisztis.
Gondolta, na jó, most akkor megmutatja,
mitől értelmesebb a gyerek nagya.
– Figyu, a világon rengeteg dolog van,
amit el kell fogadni szép nyugodtan,
mert változtatni úgyse lehet rajta,
pláne, ha az ember kiskölkö-fajta,
ezeket nyugodtan hagyd a felnőttekre,
nem kell rajtuk töprengened se,
elmondtam neked, mi a bölcs élet titka,
valld be, az ilyen rendes báty ritka!

– Tényleg ritka jófej vagy – szölt Hanna gyanúsan engedelmes volt a hangja, mint amikor már rendesen kitalálta, hogyan fogad majd szót neki a bátyja. És kifejtette, hogy cseppet sem lehetetlen segíteni másnak ilyen esetekben, ő már teljesen pontosan kitalálta, hogy fog kinézni a gyűjtőláda.

– Miféle láda? – Bálint ezt nem értette.

– Jaj, hát neked semmi nem megy a fejedbe? Otthon egy üres zsepis dobozt találtam, csinos biciklikkel ki is dekoráltam, s ha becsengetünk minden lakásba, és adományt kérünk tőlük kunyerálva, elmondjuk, milyen szomorú Levente, biztos mindenki segít sietve!

Hanna tudott olyan bociszemekkel nézni, hogy elolvadjon minden bácsi-néni. Így Bálintot is bármire rávehette: trükkjét már számtalanszor bevetette.

Akik amúgy adni nem is szeretnek, adakoznak azok is két kisgyereknek.

A negyediken morgolódnó bácsi, az összeaszott néni, aki mindig kíváncsi, a harmadikról egy nevetős fiatal pár, a földszintről a hölgy, aki kerettel jár, a másodikon a bulizós egyetemista elsők a tetovált, nagyhangú Pista, a vékony, ijedős kiskutyás lány, Ervin, akinek kincse a csillagásvány, meg a minivárosépítő Kornél bácsi, a jószívűségből senki se maradt már ki. Apa meg anya mondjuk nem volt boldog, mikor rájött, hogy mennek itt a dolgok.

Máskor ha végigcsöngetik a házat, szólni kell, hogy kísérje el őket, apának.

Nem rossz ember senki remélhetőleg, de azért nem árt tudnia a szülőnek, mit akciózik a gyerek, merre caplat, máskor ne csináljanak magánforradalmat, vagyis szóljanak, mielőtt nekivágnak gyűjtögetni csak úgy a vakvilágnak. Amúgy meg persze nagyon kedves az ötlet, Leventének biztos jól jön az összeg, mindenesetre rettentő meglepetéssel vette azt át a díszes zsepisdobozban.

ETELKA NÉNI

KÜTYÜORSZÁGBAN

Etelka néni becsöngetett Bálintékhoz,
úgy tűnt, ezúttal nem pitét hoz,
bár azt is szokott, meggyeset vagy almást,
mindig finom, de most gondja van más.

Ma délután már harmadszor zörögött,
és mindig megfogadja, nem jön többet,
mégis dörömből teljesen kikészülve,
tisztá piros az arca, csak a haja szürke,
annyira dühös a vadiúj telefonjára,
mely ezredszerre is megtréfálja.

Nem kapcsol a wifi, nem jó a PIN-kód,
minek a bluetooth, mi a csuda a hotspot,
mi ez a sok reklám, mért nem tölt be az oldal,
hol az email-doboz, mit kezdjek az angollal?

Vettek egy okostelót az unokái,
hogyan lehessen Etelkával kontaktálni,
hogyan akármerre is járnak a világon,
ő messengeren pikk-pakk rájuk találjon.

Felhívták már őt az esőerdőből,
a Forma-1-ről, míg a mezőny bömböl,
hívták vendéglőből, tengerpartról,
bikaviadalról, míg a torreádor harcol,
szupermarketből és sziklán állva
akváriumából, hol fel-leúszik a cápa.

Remek dolog, hogy mindig egy csörgésre
vannak tőle szerettei, az életébe
hipp-hopp, máris bekapcsolódhatnak,
elmesélheti történetét a napnak,
hogy kirakta érni a kovászos uborkát,
hogy örület, Mari fülét megkarmolták,
hogy a sorozatot megnézte a tévében,
hogy levest főzött, most ebédelt éppen,
hogy a keresztretjvényt megfejtette,
hogy a lakók megint balhéznak felette,
hogy elment a délelőtti misére,
koncertre egy barátnőjét kísérte,
hogy végignézte az albumokat végre,
hogy emlékezett az elmúlt életére,
hogy Ritusnak milyen szőke volt a tincse,
hogy Laura volt papa kicsi kincse,
hogy a babafürdetésről talált fotókat,
hogy kicsi korukban mennyit futottak,
hogy kirándultak a magas hegyekre,
hogy a tónál állva tiszta apja Bence,
hogy mikor jöttek, mondjátok már, drágám,
hogy talált ötszáz forintot a járdán.

Nyugisan viseli az áradatot Bálint,
minden egyes mondatra okosan bólínt.

A pontos időt a mobilon beállítja,
kitéve a híroldalak ikonja,
meg lehet nézni, lesz-e eső holnap,
a rémhíreket, ha valakit kirabolnak,
hogy mi újság az angol királyi párral,
hogy a forint éppen romlik-e vagy szárnyal.

Követni kell az akciókat a boltban.
Az a szívszorító sok régi sztori hol van?
Hol nyithatók meg a legtutibb receptek,
hol nézhetők meg a vallási percek,
hol fedezheti fel magának a régi
fekete-fehér filmeket mind a néni?

A szókirakóval hogyan játsszon,
hogy boldoguljon pasziánszon,
hogy szörnyülködjön a sok új divattrenden,
hogy rémüldözzön háborún, világrenden,
hogy keressen gyógytornát vállára?
Régi fotók közt Alain Delont megtalálja,
sok régi slágert és klasszikus zenéket,
mesebeli tájakról hol láthatók képek.
Csak ámult és bámult Etelka néni,
ez egy külön világ, alig győzi nézni,
mi minden lakik egy ilyen kis műtyürben,
otthon ül az ember, mégis repül az űrben!

Bálint segít, hogy a telót kiismerje,
ő meg cserébe emlékezik merengve,
a néni is volt kisbaba hajdanában,
a szüleivel élt ugyanebben a lakásban,
a tévéjük még fekete-fehér volt,
átjöttek filmet nézni a szomszédok,
a világot zsebében senki se hordta,
hogy egykor lesz mobil, kutya se gondolta.
Nem vihetted magaddal összes zenédet,
lemezjátszó kellett, más volt az élet!
Eldicsekszik a néni, van kütyübiztosítása,
ha véletlenül beleejtené a kádba.

Bálint figyelmezteti a nénit rendben,
nehogy a kütyübe belefeledkezzen,
a kütyüidőt szabja meg magának,
a függőség miatt, különben ráfázhat.
A srác mobilozását apuék korlátozzák,
napi fél óra után a cuccot elkobozzák.
Jobb dolog focizni járni az udvarra,
majd Etelka nénit beveszik a csapatba.
Van más lány is, Hanna velük van még,
nem kell futni, kapusra is lesz szükség.

90 ÉVES KISFIÚ

Mars be a Dunába, persze nem úszva...
Mára szereztek jegyet a vízibuszra!
Ez a nap Bálint kilencedik születésnapja,
a vízibuszozást ajándékba kapja,
velük megy Hanna is, kikunyerálta,
bár ettől borzasztó dühös lett a bátyja.
Mert hogyha egyszer a más születésnapja,
akkor az ajándékot miért a kislány kapja?

A szülők a vitás feleket kibékítették.
Ki látott születésnapon összeveszni két testvért?

Anya még vadul a tortát sütötte,
mikor a hajóbusz elhaladt előtte.
Csupa lisztes volt, csörrent a mobilja,
rohant a nappaliba, látta, apa hívja.

Kiállt integetni az ablakbólbe,
Vince bácsi pedig dudálva üdvözölte.
Csobogott a Duna, magaslott a várfal,
bömbölt a Lánchíd két ordas oroszlánnal,
az Alagút Budán ásított egy nagyobbat,
a siklók csigalassan fel-le kapaszkodtak,
kőgombócokkal labdázott a Halászbástya,

Béla úr üdvözölte őket pecázva,
a Margit szigeten nem a nyulak futottak,
a szökőkutak az égig magasodtak,
mintha a Duna-bálna prüszkölne ottan
a medencében rejtőzve titokban.

Bálint az úszó buszúton végig vigyorgott,
ezen kívül más meglepetés is volt ott.
Nagypapa és Nagymama, akik vidéken élnek,
soha nem vágtak még neki a Duna vizének,
csak legfeljebb hajón, s nézték roppant ijedten,
hogy evickélhet egy busz a vizekben!
Bálint nem tudta, hogy ők is itt lesznek,
ezt nevezi aztán vagány ünnepnek...
Anyu nem csak állt az ablakban integetve,
de a madzagot is kifeszítette,
amire ki volt írva, amire a fiú vágyik:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT NEKED, BÁLINT!

Így készültek a délutáni együttlétre,
amelynek volt még pár díszvendége.
Átjött Kornél bácsi, kisvonattal kezében,
segít összerakni, van itt rutin, kérem!

Ervin bácsi szuper faliórát ad ma,
aminek meteorit-kristály a lapja.
Etelka ajándékának édes a macska:
egy marcipánból gyúrt Mari macska.
Turmix ezt jó poénnak nem tartja,
a miniatűr cicust megugatta.

Becsöngetett Levente, ahogy illik,
hozott becsomagolva egy apró biciklit.
Érkezett Vince is, amint végzett mára,
matchbox-vízibusz, mi más lenne nála!
Megnyílik Béla úr irdatlan nagy táskája,
előkerül egy gumiból készült Duna-bálna.

Behozzák a tortát, van gyertya, tűzijáték,
tapsolnak és örülnek, énekelnek anyáék.

A Rákóczi-túros Bálint kedvence,
jut mindenkinek jókora szeletke,
kis hab kenődött Ervin bajszára,
Vincének meg csupa lekváros a szája,
jóízűen cuppog Etelka néni,
az ugrándozó Turmixnak is jut némi.

Hanna Marit is etetgetné titokban,
de a macska prüsszöl, s elugrik onnan.
– Öreg gyerek lettél, gondolni kell már a
megfelelő nyugdíjbiztosításra –
Vince kacsintva nevetett Bálindra,
miután a pohár likőrijét kiitta.
– Na még az lenne szép, talán ráér arra,
hogya majd kinő, és megőszül a bajsza –
csóválta fejét a fiú anyukája.
Biztosítást kötni bőven ráér utána,
csak nőjön fel előbb, legyen fizetése,
annak egy része mehet majd kötvényre.

Apa állszakállt hozott, hosszút, őszet
Bálint feltette, arca tiszta ősz lett.
A kilences mellé került még egy nulla,
a kilencvenéves Bálint meg elfújta.
Vicces videó és fotó lesz belőle,
ott az öreg gyerek, a felnőttek körötte.
Mari macska Hanna karjába búvik,
Turmix mindjárt a cicusra ugrik.
Nagymama, Nagypapa ülnek mosolyogva,
Béla egyenesen, mint a pecások szobra.
Vízibusz-kapitány, néni, bácsi, Levente,
a képen mindenki mintha épp nevetve.
Van egy kép a képen, érdemes észrevenni,
rajta meglepetés, hű, ez nem semmi!
Bálint kezében furcsa fotót tart ma.
Sejtitek vajon, hogy ki lehet rajta?
Dominik a neve, teljesen aprócska,
anya pocakjának pár hete lakója.
Decemberre várják Bálinték s apáék,
karácsonyi baba: na, plusz egy ajándék!

KEDVES FELNŐTT OLVASÓNK, KEDVES GYEREKEK!

Mindannyian szeretnénk biztonságban tudni szeretteinket és annak örülünk, ha természetes módon, derűsen, „felhőtlenül” telnek a napjaink. Így vagyunk ezzel mi is, a Magyar Biztosítók Szövetségénél és egyetértettünk ebben

Lackfi János -díjas íróval is,

aki megalkotta a **FELHŐROLLER ÉS
DUNA-BÁLNA**

című mesekönyvet.

A verses meséken keresztül is szeretnénk felhívni a gyermekek és szüleik figyelmét a biztonság, balesetmegelőzés fontosságára, szeretnénk segíteni abban, hogy beszédtemává váljon a helyes magatartás, a kockázatok tudatos kezelése. A könyvben szereplő tizenkét mese kicsit a biztosítások világának egy-egy fontos témáját is bemutatja, játékosan, gyermeki képzelőerőre építve. Mindegyik mesében megjelenik valamilyen fontos üzenet: például, ha rollerezünk, mindig használjunk

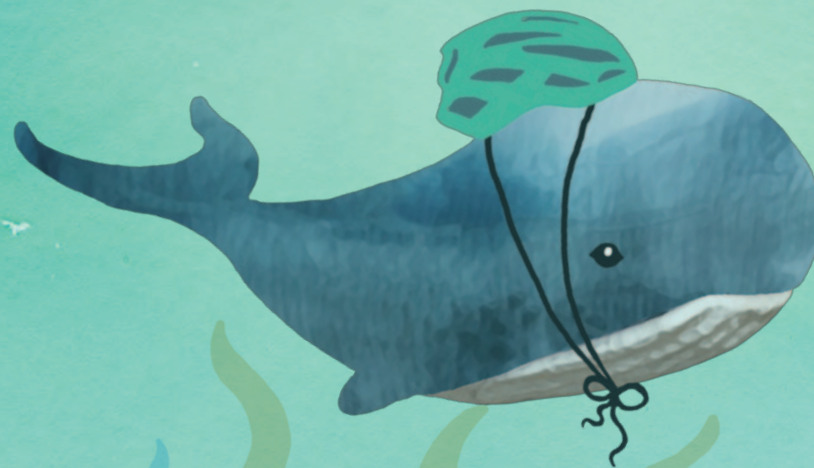
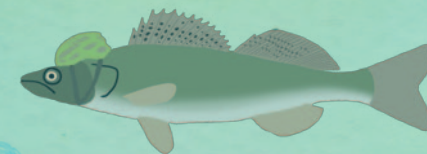
 -ot, vagy ha elutazunk érdemes utasbiztosítást kötnünk.

Fontosnak tartjuk, hogy a már kisgyermekkorban is tudatosítsuk, az öngondoskodás, valamint a biztonság kérdését.

Amennyiben bővebben szeretnél olvasni, tanulni a biztosításokról, vagy szeretnél egy jót játszani, látogass el az alábbi oldalakra:

www.biztonsagkerek.hu

www.mabisz.hu

Szeretnénk Titeket a gyerekekkel egy közös játékra hívni. Találjátok ki, melyik mese, a biztonság és az öngondoskodás területéről milyen témákat érint. Kössétek össze a mesék címét a megfelelő témát tartalmazó felhőkkel!

Időjárás,
beázás

GARIBALDI MACSKÁJA

APRÓCSKA ÉLET

Élet,
egészség

SZERVUSZ VÍZIBUSZ!

Utazás

Időjárás,
klíma

MACSKAZENE

ÚSZIK AZ EGÉSZ HÁZ

Kisállatok

Nyugdíj

CSEPPKŐBARLANG A GARIBALDI UTCÁBAN

CSODAROLLER ÉS FELHŐSISAK

Baleset,
egészség

Betörés

ERVIN BÁCSI TÖBBMILLIÓ ÉVES

SÜLT BÁLNA MOSZAT-MÁRTÁSBAN

Állatok,
mezőgazdaság

Közlekedés

A JÓSZÍVŰSÉG BICIKLIJE

ETELKA NÉNI KÜTYÜORSZÁGBAN

Roller, kerékpár,
görkori, gördeszka

Digitális
eszközök, könyvek

KILENCVEN ÉVES KISFIÚ

